

УДК [351:74:94](410.1)

Андрій Олександрович ДЕМЧЕНКО,

курсант групи Ф4-101 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Загуменна Ю. О.

ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ: ГЕНДЕРНИЙ АСПЕКТ

Міська поліція Лондона – міський поліцейський орган, обов'язком якого є охорона закону в Великому Лондоні, за виключенням Лондонського Сіті. Міська поліція Лондона є однією з найбільших та найстаріших поліцейських служб в світі. До прийняття Акту про міську поліцію 1829 року, правоохоронна діяльність в Англії здійснювалась констеблями графств яких обирали, а пізніше призначав суддя графства. За деяких обставин, наприклад при масових заворушеннях, можливо було залучити армію на підтримку правоохоронців. Для цього зазвичай використовували армійський резерв. Через те, що ця система була дуже неорганізованою та не мала задовільних можливостей проводити розслідування, письменник Генрі Філдінг, якого в 1748 році призначили суддею, заснував в 1753 році нову детективну службу, яка називалась «Bow Street Runners», а будинок Філдінга перетворили на судову будівлю. Ця служба складалась з восьми поліцейських, які розслідували злочини, які їм передавали констеблі та сторожі.

В 1805 році був заснований кінний патруль, який у 1837 році увійшов до складу Міської поліції Лондона. Також незалежно від Bow Street Runners діяли мисливці на крадіїв, яких винаймала громада, щоб вони ловили крадіїв та приводили їх в суд.

На початку 19-го сторіччя через промислову революцію населення, площа та економічна потужність Лондона почала швидко зростати. Система констеблів та сторожів стала неефективною, тому 19 червня 1829 король Георг IV затвердив Акт про міську поліцію. Вже 29 вересня 1829 була створена Міська поліція Лондона. Поліція була створена як цивільна служба, а не мілітаризована, як очікувалось. Поліцейські отримали синю форму, яка відрізнялась від червоної військової, яку правоохоронці носили раніше. Також в поліції не було звань, які б збігалися з військовими званнями, окрім сержанта. Посада голови поліції була названа «Комісар», на відміну від назви «Головний констебль», яка використовувалася в інших територіях Великої Британії.

В 1829 році в Міській поліції Лондона було 2 комісари, 8 суперінтендантів, 20 інспекторів, 88 сержантів та 895 констеблів. Офіцери були озброєні лише дерев'яним кийком та мали свисток для того, щоб покликати допомогу. Офіцери зазвичай не носили з собою зброю, хоча було куплено 50 пістолів для використання в особливих випадках. Згодом пістолі були замінені револьверами.

На початку існування Міської поліції Лондона її офіцери отримували заробітну плату в розмірі 1 гінеї (1.05 фунтів) на тиждень. Поліцейські працювали по 12 годин на день, 6 днів на тиждень. Щоб стати поліцейським треба

було бути віком не більше 35 років, мати гарне здоров'я та мати зріст не менше ніж 5 футів 7 дюймів (приблизно 1.7 метрів).

Перша штаб-квартира поліції була на вулиці Скотленд-Ярд («Шотландський двір»), яка отримала свою назву внаслідок того, що на ній раніше знаходились місії шотландських королів. Згодом ця назва прикріпилась до Міської поліції Лондона.

В 1914 році була створена Жіноча поліцейська служба яка була допоміжною поліцією і не була частиною Міської поліції Лондона. Жінки почали працювати в Міській поліції Лондона починаючи з 1919 року. Першою жінкою-поліцейською стала Софія Стенлі, яка розробила першу жіночу поліцейську форму. Основними обов'язками жінок-поліцейських було патрулювання територій, на яких часто з'являлись проститутки, догляд та спостереження за затриманими жінками і неповнолітніми, боротьба з ворожками (тоді ворожіння було незаконним), нагляд за жінками, які намагались вчинити самогубство. Жінки мали право заходити в борделі, нічні клуби та букмекерські контори для нагляду за дотриманням законів та пристойної поведінки. Як тільки жінки бачили порушення закону чи непристойну поведінку вони мали покликати чоловіків-поліцейських. Їм не дозволялось носити з собою наручники, окрім випадків коли їм дозволив старший офіцер, та вони не могли здійснювати арешти до 1923 року. Вони не мали права брати відбитки пальців до 1937 року. Жінкам дозволили вступати в Поліцейську федерацію (професійна спілка поліцейських) тільки в 1948 році. В 1927–1946 їх звільняли якщо вони одружувались. Жінки мали шестиденний 48-годинний робочий тиждень. Вони не могли працювати в нічну зміну до 1973 року. Жінок відрізняли від чоловіків, які мали більше повноважень, за допомогою префікса «Жінка-» перед званням, наприклад «Жінка-сержант».

В 1968 році Сіслі Фей Еллен стала першою темношкірою жінкою в Міській поліції Лондона. 1 лютого 1971 року капрал Каур Санду індійського походження стала першою жінкою-азіаткою в Міській поліції Лондона і в британській поліції, ще навіть до того, як в індійській поліції з'явилися жінки.

В 1973 році була призначена перша «Жінка-детектив». В цьому році окремий «Жіночий відділ» був повністю інтегрований в міську поліцію. Жінки-поліцейські отримували меншу заробітну плату, ніж чоловіки до 1974 року. В 1976 році була призначена перша «Жінка-суперінтендант», яка очолила цілий відділ. В 1999 році префікс «Жінка-» у званнях був скасований. В 2009 році Крессіда Дік стала першою жінкою-помічником комісара.

Розглянувши дану тему можна сказати, що впродовж розвитку правоохоронної системи Великобританії питання жінки в поліції посідало чинне місце. З кожним роком жінки-поліцейські набували все більше прав, а на службі обов'язків, що надавало їм все більше самовпевненості. Але для досягнення своєї мети жінки боролися кожного дня з дискримінацією. Згадаємо те, що спочатку Жіноча поліцейська служба діяла лише як допоміжна і не була частиною Міської поліції Лондона. Жінки не могли діяти самостійно, як тільки вони бачили порушення закону чи непристойну поведінку вони мали

покликати чоловіків-поліцейських. Але з часом жінки-поліцейські здобули не бачених вершин. Не пройшло і одного століття як Крессіда Дік зайняла посаду помічника комісара.

Одержано 18.04.2019

УДК 340.142

Андрій Олександрович ДЕМЧЕНКО,
курсант групи Ф4-101 ХНУВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, доцент Слинько Д. В.

СУДОВИЙ ПРЕЦЕДЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК ДЖЕРЕЛО ПРАВА В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПРАВОВІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ

На сьогодні українська правова система перебуває на стадії реформування та імплементації європейських стандартів до українських реалій. Положення окремих нормативно-правових актів свідчать про те, що судова практика є джерелом права національної правової системи. Відтак, Закон України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» від 23 лютого 2006 року № 3477-IV визначає практику Європейського суду з прав людини джерелом права в Україні.

У зв'язку з тим, що Європейський суд із прав людини відіграє важливу роль у судовій системі світу взагалі та національній правовій системі зокрема, на мою думку, є потреба зупинитися на аналізі основних ознак судового прецеденту Європейського суду з прав людини.

Науковці трактують визначення судового прецеденту по-різному. Наприклад, О. Ф. Скаун судовий прецедент розуміє як правотворчий акт, що за умов відсутності нормативно-правової регламентації приймається судовим органом в результаті вирішення конкретної юридичної справи і містить у своїх приписах казуальну норму права, якій надається загальнообов'язкове значення при вирішенні подібних справ у майбутньому. Тобто, судовий прецедент є рішенням судового органу, яке є зразком (еталоном, прикладом) при розгляді подібних (аналогічних) справ, стало юридичним правилом для судових органів.

Судовий прецедент, як і будь-яке джерело права має низку ознак, таких як:

- 1) є актом волевиявлення правозастосовного судового органу;
- 2) має нормативний характер – містить у своїх приписах нові, казуальні, норми права;
- 3) виникає за наявності прогалин у нормативно-правовому регулюванні в процесі вирішення конкретної юридичної справи;
- 4) набуває обов'язкового значення через поширення своєї дії на аналогічні справи в майбутньому, спираючись на справедливість однакового розгляду однакових випадків;